

ὅλο τὸ ἄνω γεγραμμένον ἔμεινα / κοντέντοι καὶ ἀνεπαμένοι παρακαλώντας καὶ ἀξιό-
πιστους μάρτυρες οἱ ὅποιοι γράφου ὑπὸ χειρός τος — —

/ — Γεώργιος ἱερεὺς Ἀμάης καὶ σακελλάριος Ναξίας μάρτυρας: —

/ — Ἰάκουμος Γάτος μάρτυρας στᾶνωθε —

/ — Ἰωάννης Μηνιάτης νοτάριος ἔγραψα.

299

Διαθήκη

φ. 167^v, 168^r

/ Φ 171

Θεὸς

Ἐβγαλμένη καὶ πάλι καὶ πάλι
ἀπὸ κὺρ

/ + Εἰς δόξαν τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ ἡμῶν ἀμήν. 1682/ ἐν μηνὶ Φεβρουαρίου
26/ εἰς τῇ[ν το] / ποθεσία τῶν Λαγγαδίω εἰς τὸ χωργιουδάκιν λεγόμενον στὸ Γα-
λανάδον εἰς τὸ σπίτιν τοῦ [κὺρ] / Βασίλη Μπαζαρά ἐδῶ παρὼν ὁ αὐτὸς κὺρ Βασίλης
εὕρισκόμενος εἰς κλίνη κατὰ / κοιτος ἀσθενῆς μὲν τῷ σώματιν ὑγιῆς δὲ τὸ νοεῖν
καὶ φρονήματιν μὰ φοβιζάμενος τὴν ἀωρία / τοῦ πικροτάτου θανάτου μὴν τὸν κατα-
λάβῃ ἀφνίδια καὶ μείνη ἀδιόρθωτος ἐπροσκάλεσε / ἐμένα τὸν ὑπογράφοντα νοτάριο
ἵνα διὰ τῆς τοιούτης διαθήκης διορθωθήσεται σῶον / γὰρ ἔχειν τὸ νοῦ ἀκεραία
τὴν γλῶττα καθαρὰ τὰς ἀκοὰς καὶ τὰς ἐτέρας του αἰσθήσεις χά / ριτιν Χριστοῦ
καὶ ἐν μπρώτοις ἀφήνει πᾶσιν τοῖς ἐν χριστιανοῖς τὴν ἐν Κυρίου ἀγάπη καὶ τετε-
λειω / μένη συνχώρεσιν τοῖς εἰπόντι κατ' αὐτοῦ τί ἀγαθὸν ἢ πονηρόν, ἔπειτα ζη-
τεῖν καὶ αὐ / τὸς τὰ ὅμοια παρ' αὐτῶν ἤτοι λέγειν πῶς ἂν τοῦ τύχην θάνατος νὰ
τὸν ἐνταφιάσουσιν / εἰς τὸν ἀφέντη τὸ Χριστὸν στὸν Τζίτζαμον καὶ ἀφήνει εἰς τὸν
αὐτὸν ναὸν ἓνα ρεάλι διὰ ψυχι / κήν του σωτηρία. Ἀκόμη ἀφήνει τοῦ παναγιωτάτου
κὺρ Γεράσιμου τὸ δεσπότη μας ρεάλια δύο /. Ἀκόμη ἐδῶ παρὼν καὶ ὁ πρόγονός
του ὁ κὺρ Μανώλης καὶ αὐτὸς Μπαζαράς καὶ κάνου τὴν μπαροῦσαν / καταλλαγή
ἡγου ὁ αὐτὸς κὺρ Μανώλης ἔχει ἓνα σπίτιν εἰς τὴν χώρα ἀπὸ πουργίν του ἀπὸ τῆς
μάνας / του ὅπου τόχε ἀγορὰ ἀπὸ τοῦ Δημήτρη Μπαλά διὰ ρεάλια εἴκοσι τρία
ἡμισυν ἡγου 23 1/2/ ε / ὑρισκόμενον εἰς τὸ Νέον Χωρίον ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴν Ἀγία
Κυριακὴν σύνμπλιο τῶν σπιτιῶ τῆς Μα / ρούλας τοῦ Μπαλά καὶ τοῦ φούρνου τῆς
ἀρχοντοπούλας τοῦ σινιὸρ Χρυσάκη τοῦ Κορονέλλου ποτὲ Τζαμπα / τῇ ποὺ ἔχειν
τὸν Ἀντωνάκην Βαφτισμένον ἄνδρα τὸ ὅποιο σπίτιν τὸ δίνει ὁ αὐτὸς Μανώλης

τοῦ ἄ / νωθεν μπάρμπα του τοῦ κὺρ Βασίλη καὶ ὁ αὐτὸς κὺρ Βασίλης τὸ αὐτὸν
 σπῖτιν ἀφήνει εἰς / τὸ Μέγα Χρυσόστομον ποὺ εἶναι ἡ καλογρά ἡ κερά Καλλιστρά-
 τιν τὸ ὁποῖο τὸ ἀφήνει νὰ γρά / ψου τὴν μπρώτην του γυναῖκα στήν Ἀγία Πρό-
 θυν τὸ ὄνομά της Φλουρέντζα καὶ τὰ δύο του / παιδία Κυριακὴ καὶ Ταρέζα καὶ
 ἓν ἴδιο Βασίλη. Ἔτzi πάλι καὶ ὁ κὺρ Βασίλης ἀφήνει / τοῦ αὐτοῦ προγονοῦν του
 τοῦ κὺρ Μανώλην τὰ ἴδια σπῖτια ἐτοῦτα ποὺ κάθεται ποὺ ἔχει ἐδῶ / εἰς τὰ Λαγ-
 γάδια τὰ ὁποῖα τοῦ τὰ ἀφήνει διὰ καταλλαγὴν τοῦ ἄνωθεν σπιτιοῦ ὁποῦ τοῦδωκε /
 καὶ διὰ ἄλλες χάρες καὶ καλωσύνες ὁποῦ τοῦ γνωρίζειν καὶ ὁποῦ τοῦ ἐδούλευγε
 ἀπόστας ἦτονε / μικρὸς καὶ πάλι ἐδᾶ εἰς τὲς χρεῖες του καὶ εἰς ἀρρώστειές του
 ἄλλον κανεὶ δὲν εἶχε βοηθὸν πάρεξ / τὸν αὐτὸν Μανώλην εἰς ὅλα του τὰ χρεια-
 ζόμενα μὲ τὴν κοντετζιὸ ἐτούτην νὰ κάθεται ἡ μάνα / του ἡ κερά Καλὴ μέσαν εἰς
 τὰ αὐτὰ σπῖτια ἕως φόρου ζωῆς της καὶ μετὰ τὸν θάνατόν της νὰ / εἶναι τοῦ Μανώλη
 ὡς ἄνωθεν. Ἀκόμη ἀφήνει τῆς αὐτῆς κερά Καλῆς τῆς συνβίας του τὸ χωράφιν λε-
 γόμενο στὸν κάμπο σύνμπλιο τοῦ Στρουμπούλου καὶ τοῦ Γουντράκην τοῦ ἀμπελιοῦ
 καὶ τῆς Κουμούνας / Στράτας / μὲ τίς μέ / λισσες ποὺ / ἔχει ἐκεῖ /. Ἀκόμη ἀφή-
 νει τὴν αὐτὴν συνβίαν του τὴν κερά Καλὴ κυρία καὶ νοικοκυρὰ εἰσὲ ὅλα / τοῦ σπι-
 τιοῦν του ὅ,τιν καὶ ἂν τοῦ εὐρίσκονται μασαρίες, ροῦχα, σιδερικά, κατζίβελα ὅλα
 ἐδικάν / της. Ἀκόμη ἀφήνει της καὶ τὸ ζευγάρι του τὰ βόδια κατὰ τὴν τάξιν τὰ
 ὁποῖα ἄνωθεν ποὺ τῆς / ἀφήνει λέγει καὶ μαρτυρᾷ ὁ αὐτὸς κὺρ Βασίλης ἀπάνω
 εἰς τὴν ψυχὴν του καὶ εἰς φόβον Θεοῦ ὅτιν ἀπόσ / τας τὴν ἐπῆρε τὴν αὐτὴν Καλὴ
 τὴν συνβίαν του ἐπλερώσασιν τοῦ ποτὲ Ντεγάνου ρεάλια 23/ καὶ τοῦ ποτὲ Γιαν-
 νούτζου ρεάλια 8/ καὶ τοῦ ποτὲ Ἀμάη ρεάλια 5/ καὶ τοῦ ποτὲ Γεώργη τοῦ Χρι / στό-
 δουλου ρεάλια 6/ καὶ τοῦ Τζάνε τοῦ Ἀρφανοῦ 9 / καὶ τοῦ Σκληροῦ / 18 / καὶ
 ἀκόμη χρωστοῦμε τοῦ μισέρ Ντομένεγου / τοῦ Φάλου ρεάλια 7 1/2 διατὶ ἦτανε
 τοῦ Ντεγάνου τὸ σκρίτο ρεάλια 30 1/2/ καὶ ἐδώκαμέν / του τὰ 23/ καὶ ἐπομείνασιν
 τὰ ἐφτάμισυ τὰ ὁποῖα ἄνωθεν ὅλα τὰ ρεάλια τὸ χρέος ἦτανε / [ὄντας] ἤζηε ἡ πρῶ-
 τήν του γυναῖκα ἡ ποτὲ Φλουρέντζα καὶ ἔτzi ὄντας ἐπῆρε ἐτούτην τὴν ὕστερη /
 [τ]ὴν κερά Καλὴ ἐδουλέψασιν μαζὶν μὲ τὰ ἔργαν της καὶ μὲ τὸν κόπον της καὶ
 ἐβγάλα τὸ αὐτὸν χρέ / ος καὶ ἐδῶνασιν καὶ τὰ διάφοράν τος καὶ ἔτzi διὰ ἐκεῖνα τὰ
 τορνέσια ποὺ ἤδωκε τῆς ἄ / φήνω τὸ εἰρημένο πρᾶμα καὶ δι' ἄλλα τῆς ἀφήνει νὰ
 εἶναι τῆς ἐξουσίας της νὰ τὰ κάμη ὡς θέλει / καὶ βούλεται. Ἀκόμα λέγειν πῶς τὰ
 7 1/2/ ρεάλια ποὺ χρωστοῦσιν τοῦ μισέρ Ντομένεγου ἀφήνει / τῆς συνβίας του τῆς
 κερά Καλῆς τὸ ἓναν βούδι ἀπὸ τὰ τρία ὁποῦ ἔχειν τὸ μεγάλο νὰ τὸ / πουλήσῃν
 νὰ δώσῃν τὸ αὐτὸν χρέος τοῦ μισέρ Ντομένεγου. Ἀκόμη ἀφήνει τῶν ἀνηψιῶν του
 τοῦ / Στεφανῆ καὶ τοῦ Γεώργη τὸ χωράφιν ὁποῦ ἔχειν εἰς τὸν τόπο τοῦ ἀφέντη
 τοῦ πρεβόστρου λε / γόμενο στήν Λαγγάδα καὶ ἐντριτεύει αὐτὸν ἀφέντης ὁ πρεβό-

στρος νὰ τὸ ἔχουσιν τὰ δύο αὐ / τὰ ἀδελφία μαζί. Ἀκόμη ἀφήνει τοῦ αὐτοῦ Στεφανῆ τὸ βούδιο ποὺ ἔχουσιν μαζὶν ἡγου τὴν μπάρ / τὴν του νὰ εἶναι ὅλο ἐδικόν του. Ἀκόμη ἀφήνει τοῦ αὐτοῦ Στεφανῆ τὴν μαύρη ἀγελάδα ὅπου ἔ / χει μισιάρικη μὲ τὶς πατέρες / τοὺς Ἰεσου / ἴτες / ἡ πάρτην του ἐδικήν του νὰ τὴν ἔχου μαζί πάλι μὲ τὶς πατέ / ρες καὶ τὴν δαμαλίδα ὅπου ἔχει ἡ αὐτὴν ἀγελάδα εἶναι τῶν μπατέρω μοναχικὴν τος καὶ νὰ / τὴν ἐμαντινιέρη νὰ τῶν τὴν ἐδώσῃ καὶ τότε νᾶχουν τὴν ἀγελάδα μαζί. Ἀκόμη ἀφήνει καὶ τοῦ / Γεώργην τοῦ ἀδελφοῦν του τὴ φυρὴ ἀγελάδα ὅπ' ἔχει μὲ τοὺς ἴδιους πατέρες ἡ πάρτην του / νὰ εἶναι ἐδικήν του νὰ τὴν ἔχῃ καὶ αὐτὸς πάλι μὲ τὶς πατέρες. Ἀκόμα λέγειν ὁ αὐτὸς / κύρ Βασίλης πῶς τὸ πρᾶμα ὅπου ἔχειν λεγόμενον τρίτον ὅπου παίρνει ἀπὸ πᾶσαν τρί / α τὸ ἓνα ὁ ἀφέντης Στάης Μπαρόντζης τὸ ἀφήνει καὶ αὐτὸν τῆς συνβίας του τῆς κερά / Καλῆς μὲ τοῦτον νὰ δώσῃ τὰ δύο ρεάλια τοῦ δεσπότην καὶ τὸ ἓνα ρεάλι στὸν ἀφέντη τὸν Χριστὸν / καὶ νὰ κάμῃ καὶ τὴν ὁδοὶν τοῦ ἐνταφιασμοῦ του καὶ μνημόσυνάν του καὶ νὰ ἔχῃ τὴν ἔγνοια τῆς / ψυχῆς του / ὥσπὸτα ζεῖν νὰ μὴν τοῦ ξεχάσῃ. Ἀκόμα λέγειν καὶ τοῦτον καὶ ἀφήνει ἀβίζον ὅτι πῶς / εἰς τὸν καιρὸν ὅπου ἔζηε ὁ μακαρίτης ὁ Φίλιππος Λορδᾶς ἐδανείστην καὶ ὁ αὐτὸς κύρ Βα / σίλης ἀπὸ τὸν ἐκεῖνο μισὲρ Φίλιππο ρεάλια ἔντεκα καὶ κάρτο καὶ ὀμπλιγάρισέν του εἰς τὸ ἐκεῖνο σκρίτο / ὅπου τοῦ ἔκαμε τὸ τετάρτιν τὸ ἀμπέλι ὅπου εἶχεν παντοτινὸ μὲ τὴν μποτὲ Φιλίππα / τοῦ Ἀμπράμου καὶ ἔτζι ὕστερόντερον ἀπὸ τὸ σκρίτον ἐγόρασεν ὁ λεγόμενος μισὲρ Φί / λιππος τὰ τρία τετάρτια τὸ ἀμπέλι ἀπὸ τὴν ἐκείνη Φιλίππα καὶ πάλι μετέπειτα / ὅτας ἐπόθαινε ὁ αὐτὸς μισὲρ Φίλιππος ἐφῆκε περ ντεσταμέντον του τὸ ἄνωθεν / ἀμπέλι ὅλον τῆς ἀρχοντοπούλας του. Λοιπὸν ὡς φαίνεται ἐπῆρε καὶ τὸ τετάρτιν τοῦ Μπα / ζα-ρᾶ / καθὼς τοῦ / τῷπε ὄντας / ἤζηε ὁ μισὲρ / Φίλιππος / πῶς τὸ πῆ / ρε διὰ τὰ / ἔντεκα ρε / ἄλια μὲ τὸ κάρτο / τὸ χρέος / τῶρι λέγειν πῶς γροικᾶ καὶ στέκει τὸ ἐκεῖνο σκρίτον καὶ γυρεύου τὸ χρέος ὁ δὲ αὐ / τὸς λέγειν ἃς δώσου τὸ τετάρτιν τοῦ ἀμπελιοῦ καὶ ἃς πάρου τὰ ἔντεκα ρεάλια καὶ τὸ κάρτο εἰ δὲ ἃς εἶ / ναι ἴσια πρὸς ἴσια καὶ εἰς τοῦτον τὸ βάνει εἰς παραγγιλία διὰ νὰ γροικᾶται εἰς κάθεν και / ρὸν νὰ ξέρου νὰ ἀπηλογοῦνται. Ὅθεν ρωτηθεὶς παρ' ἐμοῦ τοῦ νοτάριου εἰ ἔχῃ πα / ρανγγεῖλει τί ἕτερον καὶ εἶπε μου οὐχὶν εἰμὴ ἡ παροῦσαν του διαθήκην θέλει εἴσταιν ἴσ / χυρὰ βεβαία καὶ ἀχάλαστην παρακαλεῖ καὶ ἀξιοπίστους μάρτυρες εἰς ἀσφάλεια καὶ τὰ ἐξῆς.

/ — Γρηγόριος ἱερομόναχος καὶ πνευματικὸς τῶν Ἀγι. Σα / ράτω μαρτυρῶ τὰ ἄνωθε

/ — παπᾶ Νικολὸς Μοσχόπουλος μάρτυρας —

/ — Ἰωάννης Μηνιάτης νοτάριος ἔγραψα.

